

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 20. De causis suspensionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

dem ex Cap. finali De rescriptis in 6. propter officium datur beneficium; qua in re non licet fraudare fundatores. Quod fructus non accipiantur, fit in poenam iustam; quæ si haberet, coniunctam liberationem ab executione officij, non incommodaret, nec poenæ rationem haberet.

19. HIS ADDI potest primo illud, de quo Felinus ad Cap. Apostolicæ, De exceptionibus. nu. 9. & 10. & communem resolutionem esse Suarez ait 10. 5. disput. 27. sect. 2. nu. 5. illum qui à beneficio suspenditur propter admissum delictum, non ita priuari omnibus fructibus suorum beneficiorum, quin iuste possit aliquid sibi retinere ad necessariam vitæ sustentationem propter decentiam ordinis Clericalis. Intelligi autem nisi de patrimonio, aut aliqua honesta industria vivere possit; quia tunc, inquit Felinus in eodem. nu. 10. nihil habere potest de beneficio Ecclesiastico. Eum vero qui à beneficio suspenditur propter contumaciam, nihil omnino sibi ex fructibus beneficij retinere possit. Ratio est, quæ habet idem Felinus nu. 9. quod ille obediendo possit talis suspensionis ab solutionem obtinere quotiescumque voluerit.

Duplex tamen in hac re moderatio adhibenda est, ut idem Felinus num. 10. addit. Altera, nisi ipse suspensus alioqui fame periturus esset; altera, nisi iusta causa excusaret ipsum non valentem se expedire à tali vinculo. Cum enim hoc requiratur tempus ad conferendum de negotio, ac procedendum iuxta formam iuris, tunc cum incipit obedire, potest aliquid licite accipere.

Addi potest secundo, quod in sequen. nu. 12. confirmat Felinus; cum suspensio à beneficio fuit iniusta, vel nulla, posteaquam de eius iniustitia, vel nullitate confiterit, restituendos esse omnes fructus ablatos tali suspensio: immo & distributiones quotidianas, si priusquàm suspenderetur, frequentabat chorum: non item si ante suspensionem non frequentabat; etiam si enim ea iudicetur iniusta, vel nulla, non sunt illi distributiones quotidianæ restituendæ, quæ fuissent negatæ non suspensio, tanquam non frequentanti chorum. Quando vero suspensio à beneficio iusta est & valida, ea durante fructus omnes eiusdem beneficij converti debent in utilitatem illius Ecclesiæ in qua ipsum est erectum; distributiones autem quotidianæ debentur aliis qui chorum frequentant. Dubia porro existente validitate, vel nullitate talis suspensionis, sequestrandi sunt tunc fructus, tam beneficiorum, quam distributionum quotidianarum; atque si postea de validitate confiterit, fructus beneficij sunt applicandi Ecclesiæ, & distributiones aliis qui chorum frequentant, sin contra de nullitate confiterit, fructus sunt restituendi suspensio, & interdum distributiones quotidianæ, secundum antedicta.

Aduerte obiter, quod Suarez notat in citata disput. 27. sect. 1. nu. 29. & 30. distributiones quidem eas quæ de consuetudine, aut Superioris autoritate sunt beneficio annexæ, tanquam stipendia exercentium illius ministeria, comprehenduntur nomine fructuum beneficij, quibus istiusmodi suspensio priuat: non item alias, quæ non dantur propter prædicta ministeria, sed propter alia opera, ipsi beneficio annexa tantum ex pia fidelium voluntate & dispositione, ut sunt stipendia, seu elemosynæ quæ beneficiario dantur pro Missis, & aliis diuinis officiis extraordinarie celebrandis; ut fit in exequiis defunctorum.

20. Addi postremo potest ex eodem Felino in sequenti num. 16. Licet is qui in vno loco est suspensus ab officio, sit quoque in aliis locis, eo quod talis suspensio attineat ad ordinem impediens illum usum qui non est ad certum locum definitus, suspensum tamen à beneficio in vno loco, non intelligi suspensum ab aliis beneficiis, quæ ipse habet, vel habere potest extra territorium suspendentis; eo quod talis suspensio à iurisdictione quæ non extenditur vltra territorium illius qui ea vitur, procedat ac pendeat totaliter.

Admonet autem idem author istud non habere locum quando suspensio est à iure; quod, sicut & iurisdictionis Papæ, à quo latum est, extenditur ad omnem Christianum orbem: nisi forte esset suspensio lata ob causam, quæ certam tantum Ecclesiæ concerneret: quoniam in hac tantum illa effectum suum sortiretur. Nec item locum habere cum Episcopo Clericis sibi subditum ita exigente enormitate, & infamia criminis quod patrauit, suspendit expresse ab omni

beneficio: tunc enim esset suspensus etiam ab illis beneficiis quæ sunt extra suspendentis territorium: quia licet iurisdictionis Episcopi limitata sit respectu beneficiorum; non est tamen respectu talis personæ, quam potest inhabilitare ad omnia beneficia; vt argumento est quod degradatus ab illo, priuetur omnibus beneficiis quæ vbique habet. Videri potest Suarez in eadem disput. 27. sect. 1. nu. 17. & aliquos sequentibus. Vbi etiam consequenter a num. 25. docet suspensionem factam ab omni beneficio, impedire acquisitionem noui beneficij, non quod collatio sit ipso iure irrita, sed quod sit à Iudice, vel Superiore irritanda.

21. POST REMVM documentum est, quod Henriquez habet l. 13. cap. 22. §. 4. aliis citatis lit. E. in margine: suspensionem factam per disunctionem; nempe ab officio, vel à beneficio, non teneretur propter ineptæ sententiæ incertitudinem, non sit maior ratio, cur is in quem fertur, non eximatur ab vniuerso potius: quam ab alterius istorum duorum suspensione. Quod tamen non videtur admodum tutum. Nam fundamentum quo nititur facile occurri potest dicendo; in penis iniungendis disunctionem non adferre incertitudinem; quæ reddat sententiam irritam: vt ex eo patet, quod in foro conscientiæ Confessarius possit poenitentem iniungere, vt vel aliquo certo die ieiunet, vel det certam elemosynam: & in foro externo possit aliquis damnari, vt vel ferat aliquot verbera, vel soluat certam pecuniæ summam. Quare & poterit aliquis in poenam delicti à Iudice suspendi ab officio, vel à beneficio. Adebunt glossæ ad Cap. Latorem, De Cleric. excommunic. ministrante, verbo Ab officio, habeat, sic suspensum debere abstinere tam ab officio, quam à beneficio. Quamquam videri potest sufficere, vt ab altero eorum quod maluerit, abstinere: sicut in aliis poenis quæ sub disunctione imponuntur: nisi aliam suspendentis intentionem fuisse constet; quia censura plus dependet à voluntate proferentis illam, quam ex verbis.

At vero si suspensio facta esset simpliciter, id est, non expresso officio vel beneficio (vt si per imperitiam Iudex ferat sententiam sub hac forma; Ego te suspendo, nihil aliud addens) ab omnibus, hoc est, ab officio, & à beneficio existimanda est facta: quia sicut is qui excommunicatur sub hac verborum forma absoluta; Excommunico te: censetur, ex Cap. Si quem, De sentent. excommunic. ligari maiore excommunicatione, quæ sine restrictione sortiatur excommunicationis effectus: ita qui suspenditur sub ista forma; Suspendo te: censendus est irretiri suspensione, quæ absque restrictione priuet tam officio, quam beneficio, nisi aliud constet ex circumstantijs, & potissimum ex intentione Iudicis.

CAPVT XX.

De causis suspensionis.

SVMMARIVM.

- 22 Suspensionis causa efficiens eadem est quæ excommunicationis.
- 23 Prohibitio facta poenitentem à Confessario, non habet rationem suspensionis: nec itum facta ab Abbatisa Clericis sibi subiectis.
- 24 Sine Capituli iudicio Episcopus Sacerdotem suspendere prohibetur: & quando valet suspensio lata à suspensio.
- 25 Sola persona Ecclesiastica suspendi potest.
- 26 Ferri potest suspensio in communitate.
- 27 Ob aliquam culpam ferri debet, eamque propriam.
- 28 Quicumque mortalis sufficere potest, & nonnunquam venialis.
- 29 De forma qua ferenda est suspensio.
- 30 De fine ob quam ferri debet.

DE causa efficiente D. Anton. 3. par. tit. 27. cap. 4. vers. Vltimo nota, Angelus suspensio num. 3. Tabien. verbo suspensio num. 8. Sylu. eodem verbo quæst. 2. & Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 159. (communem Summistarum sententiam esse notat Suarez tomo 5. disput. 28. numer. 2.)

volunt idem statuendum esse quod de causa efficiente excommunicationis statutum est in præcedent. lib. 9. cap. 7. Itaut communiter omnes, & soli qui possunt excommunicare, possint quoque suspendere. Dixi communiter: quia fieri potest, ut quis legitime præscribat potestatem excommunicandi, nec tamen præscribat potestatem suspendendi.

23. Cum igitur in suspendente, sicut in excommunicante, requiratur iurisdictio in foro exteriori, re & Navar. in præcedenti num. 151. infert, non esse proprie suspensionem, quando Confessarius Sacerdoti sibi contenti prohibet ne sacrum faciat. Inferri etiam potest quod in verbo Abbatis Angelus num. 5. Sylva num. 6. & Armilla num. 4. habent ex Panor. ad Cap. Dilecta, De maiorit & obediens. non esse huius generis, proprieque suspensionem illam, qua Clericos Ecclesiarum sibi subiectarum Abbatis suspendit à suis beneficiis. Nam femina caret iurisdictione necessaria ad ligandum, ut censura excommunicationis; sic & censura suspensionis. Nec est quod quis obicit, in cit. Cap. Dilecta, Summum Pontificem præcipere, ut servetur suspensio ab officio, & beneficio, quam Abbatis quædam tulerat. Non enim præcipit servandam censuram Ecclesiasticam, sed tanquam præceptum Superioris. Vnde sub finem eiusdem cap. illam non iam suspensionem vocat; sed salutaria monita & in. data: ad quæ ob. servanda vult Monachos & Clericos eidem Abbatis subditos compelli censura Ecclesiastica.

24. Caterum ne Episcopus sine Capituli iudicio sententiam suspensionis ferat in Sacerdotem, prohibetur in cap. 1. De excelsibus Prælatorum. Cui derogatum esse consuetudine docet in sequenti num. 4. Suarez. Latam vero ab eo qui suspensus est à iurisdictione nominatim denuntiatus, nullius momenti esse, ut hec excommunicationem, bene notat Henriquez lib. 13. c. 35. §. 1. Ad dens secus esse de suspensio qui toleratur per Extravagantem Martini quinti; de qua in præced. num. 148 & duobus sequentibus.

25. MATERIA suspensionis duplex statuitur, sicut & excommunicationis; una remota, nempe ille qui suspendi potest; altera propinqua, puta peccatum propter quod suspendi potest. Atque solam personam Ecclesiasticam suspendi potest, iam in cap. 1. nu. 4. ostensum est. In quo ab excommunicatione suspensio differt; sicut & in eo, quod Episcopi, ac superiores ipsorum illam nunquam incurrant, siue à iure, siue ab homine, nisi de eis fiat specialis mentio, ex Cap. Quia periculosum De sententia excommunicationis in 6.

26. Differt adhuc in eo, quod ferri possit in communitatem Clericorum, ex Navar. in Enchir. cap. 27. num. 164. vers. 4. & post ipsum alius margine citatis lit. T, Henriquez in præced. cap. 34. §. 2. lateque explicat Suarez in ead. disput. 28. sect. 3. Patet autem ex Cap. Quia sepe, De electione in 6. §. Nos ipsorum, & ex Cap. 1. Ne sede vacante, sub initium in eodem libro, & ex Extravaganti communi. Sane ne in vinea, De simonia, non longe à fine. Cuius discriminis ratio esse potest, quod excommunicatio multo plus damno afficiat etiam respectu aliorum, quam suspensio; ideoque in Cap. Romana, §. In universitatem, De sententia excommunicati in 6. prohibuit in communitatem proferri sententiam excommunicationis; ne scilicet innocentes, qui licet non essent obnoxij cæteris incommodis eiusdem sententiæ, nihilominus illud saltem graue molestum que paterentur, quod perinde ac alij de eadem communitate, tanquam excommunicati à reliquis fidelibus evitarentur.

27. Iam illud propter quod suspendi potest Clericus, esse culpam aliquam confirmari solet ex Cap. Cognoscentes, De constitut. iuncta glossa ad verbum Culpa caret. Manifeste autem sequitur ex eo quod suspensio sit pœna proprie; de cetero ratione est, ex D. Thoma 2. 2. question. 108. artic. 4. in corpore, ut culpam præsupponat; quia per pœnam, inquit, comparatur æqualitas iustitiæ, in quantum ille, qui peccando nimis secutus est suam voluntatem, patitur aliquid contra suam voluntatem. Vnde licet inferre, cum profertur in communi suspensionis sententia, hæc non comprehendit illos de tali communitate, qui minime fuerunt in culpa. Aduerte autem communitatem posse suspendi, tum præcise, prout est collectio personarum Ecclesiasticarum constituentium vnum corpus politicum; tum distributive, ita scilicet ut

omnes & singule personæ ad eam spectantes suspendantur; hocque modo non incurri suspensionem ab innocentibus, quia illa respectu horum non habet causam validitatis; priore modo vero incurri etiam ab innocentibus tanquam partibus totius suspensio; de cuius pœna iusta ipsos participes esse, non est à ratione alienum. Et sic interdum contingere potest, ut ob peccatum alienum suspensio incurratur, sine propria culpa quidem, non tamen sine causa; sicut cum impressione militum facta in urbem rebellem, innocentes occiduntur cum nocentibus quibus sunt admixti.

Potest autem ad suspensionem sufficere quæcumque culpa mortalis, ex Navar. in Enchirid. cap. 27. numer. 151. Immo sufficere potest interdum venialis, ut idem quoque addit, & reperit in sequentibus numer. 159. & 165. sub finem; Caietanumque probat in verbo Suspensio; quia si excommunicatio minor, quæ à maximis excludit (nimirum à suspensione Sacramentorum, quæ sunt maxima bona spiritalia, utpote homini ad æternam salutem maxime necessaria) incurri potest ex solo veniali, poterit & suspensio. Quæquam, quia pœna debet proportionata esse delicto, & vindicta ex æquo ex. sui respondere, iuxta Cap. Facilis, De pœnis in 7. §. Illud autem istud videtur ita intelligendum, ut culpa venialis sufficiat ad suspensionem, quando hæc parum incommodat. Nam si talis esset, per quam suspensio incurreret notabile damnum, præsupponeret culpam mortalem. Vnde nota pro praxi, quod Suarez habet in citata disput. 28. sect. 4. sub finem: si gravis suspensio ab officio, vel beneficio iure imponatur ob aliquod crimen; eam non incurri ab eo qui illud committendo peccat solum venialiter, siue ex defectu deliberationis, siue ex leuitate materiæ.

DE FORMA suspensionis, siue, quæ idem est, de modo quo ferri debet suspensio, duo occurrunt proponenda, Alterum est, nulla esse verba præscripta in formam substantialem suspensionis, sed hæc ferri posse quibuslibet verbis (quod Navar. notat in Enchir. cap. 27. numer. 161. §. 6. sicut & Summularij communiter in verbo Suspensio) exprimentibus in particulari actum illum quo quis suspenditur; qualia esse possunt hæc: Suspendo te à beneficio, vel, Suspendo te ab ordine simul & beneficio. Vbi aduerte in illa, ferinde ac in forma excommunicationis, utrum sit oratio præteritis, vel futuri temporis notari, ad iudicandum utrum suspensio ipsa lata sententiæ sit, an solum comminatoria. Lata enim sententiæ iudicabitur esse, si dicat iudex; Suspendo, vel, Suspendimus te, vel, Sis suspensus. Comminatoria vero si dicat; Qui hoc fecerit, suspendatur. Item si sine absoluta, an conditionalis, ad iudicandum utrum liget quamprimum lata est, an tantum post expietam aliquam conditionem.

Alterum quod de eadem forma proponendum occurrit, est, ex Cap. 1. De sententia excommunicati in 6. suspensionem debere ferri in scriptis; in quibus causa propter quam fertur, exprimitur; atque exemplum eiusmodi scripturæ intra mensem tradi suspensio, si requisierit. Ista enim quæ illic quoad excommunicationem definiuntur, debere ad suspensionem extendi, consentiunt Angelus suspensio 2. in principio, & in eod. verbo Sylva quest. 4. Tabiena num. 7. & Navar. cap. 27. num. 159. Qui etiam addunt eam debere ferri, sicut excommunicationem, antegressa canonica monitione, iuxta textum in Cap. Reprehensibilis, De appellat. Quod merito Sylva, & Navar. locis cit. sentiunt restringendum ad suspensionem quæ fertur ob contumaciam. Eam enim quæ fertur in pœnam delicti commissi, non requirere præmonitionem, ex eo concluditur, quod præmonitio non sit necessaria, nisi in sententiis, quæ feruntur ad vitandum aliquid in futurum. Suspensio autem quæ fertur in pœnam delicti commissi, non respicit aliquid futurum; sed solum castigatio est pro delicto præterito. Non igitur prærequirit admonitionem.

DE FINE demum suspensionis, nihil aliud se offert dicendum, quam esse, sicut excommunicationis; tum correctionem illius in quem fertur; tum bonum commune Ecclesiæ, ut scilicet disciplina Ecclesiastica vigeat, tumque robur retineatur demum utilitas partis petentis illius.

Iam ferri ad propositandam à se iniuriam.